

КЗ «Нікольська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №1 імені Якименка А.Д. Нікольської
селищної ради Донецької області.» опорна школа

Мнемотехніка: Прийом «Діафільм»



За твором Михайла Слабошпицького
«Що ж буде з Костиком?»

Підготувала і впровадила
вчитель початкових класів
Кугенєва Ольга Андріївна

сmt Нiкольське, 2021р.

Мнемотехніка - це система різних прийомів, що полегшують запам'ятовування і збільшують обсяг пам'яті шляхом утворення додаткових асоціацій. Мнемотехніка допомагає спростити для дітей процес безпосередньо-освітньої діяльності, діти навчаються в цікавій ігровій формі, без розумових і емоційних перевантажень.

Мнемотехніка - це унікальна система методів і прийомів, що забезпечує успішне і ефективне запам'ятовування інформації.

Мнемотехніка допомагає вирішити такі основні навчальні та виховні завдання:

- розширюються творчі можливості дитини, завдяки гармонійній роботі лівої (логіка) і правої (творчість, образне мислення) півкулі головного мозку;
- формується вміння ефективно і самостійно вчитися;
- підвищується самооцінка дитини завдяки результативності у навчанні;
- зменшуються стреси від навчання;
- збільшується навчальна мотивація, а з нею успіхи;
- звільняється час від запам'ятовування для продуктивної та творчої роботи;
- розвиток образної пам'яті допомагає сприймати навколишній світ у всій красі;
- людина стає більш самостійною в інтелектуальній та практичній роботі, а це підвищує її адаптацію у соціумі;
- активізація внутрішніх механізмів засобами мнемотехнології.

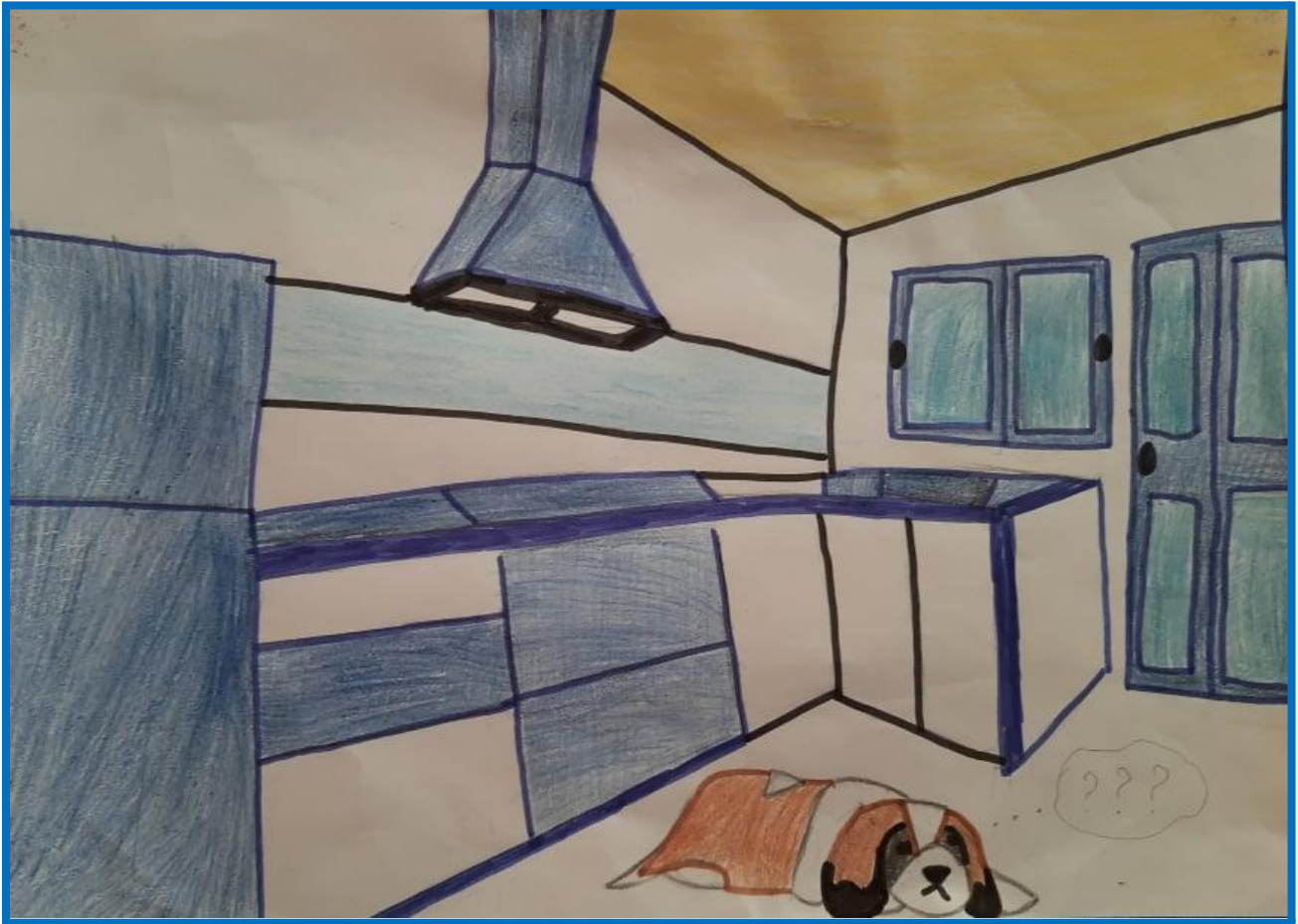
Прийом «Діафільм» на основі мнемотаблиць

Дітям дуже подобається малювати і працювати з мнемотаблицями. Мнемотаблиця – це схема, в яку закладена певна інформація. Оволодіння прийомами роботи з мнемотаблицями допомагає в розвитку основних психічних процесів – пам'яті, уваги, образного мислення, а також скорочує час навчання зв'язного мовлення дітей дошкільного віку.

Дітям подобається слухати казки, оповідання. Утім часто буває складно переповідати їх. Це завдання зумовлює швидку втомлюваність, дратівливість дітей. Аби зарадити цьому, можна використати прийом «Діафільм». Текст такого твору подається у вигляді сюжетних малюнків, де кожному сюжету дібрана картинка. Читання супроводжується демонстрацією відповідних сюжетів малюнків. Переказ дітьми твору стає легшим, коли вони бачать перед собою ряд сюжетних малюнків.

Використання різноманітних прийомів мнемотехнології дозволяє дітям засвоїти потрібну інформацію значно краще та зберегти її на довгий термін, а

пригадування не викликає в дитини значних зусиль. Діти швидше оволодівають правильною звуковимовою мовою, зв'язним мовленням. У свою чергу це не тільки впливає на успішність навчання дитини, але й формує в неї бажання активно здобувати знання надалі.



Розповідь старого сенбернара

Хороший хлопчина Костик, але ніхто не знає, скільки в мене клопоту з ним. І вдома стережи його, щоб ніхто не вкрав. І пильнуй, аби ніякої шкоди не зробив. І на прогулянку виведи, бо сам не здогадається вийти. Втупиться в телевізор і сидить камінчиком цілісінький день. І додому з прогулянки приведи — може сам заблукати в місті І черевики змушуй витирати об килимок біля квартири — як не нагадаєш йому, то прямо з брудними зайде і скрізь у коридорі ступаки Костикові видно...

Ой Костику-Костику, коли вже ти нарешті підростеш?

Сиджу оце в кутку на кухні й серджуся на нього. Бо як не сердитися?

Понад'їдав варення з банок і звернув усе на мене.



Прийшла мама з роботи, а Костик їй:

— Наш Бон варення їв...

І показує пальцем на свою шкоду, збитошник.

Подивилася вона на банки, на мене, а потім на Костика. Так пильно подивилася і каже:

— А я й не знала, що мій син навчився казати неправду!

Костик почервонів, підскочив до мене й смикнув за вухо. Є в нього така погана звичка. Коли мама зробить йому зауваження чи висварить, він мене шарпає.

Хоч і болить мені, але терплю. Що з нього візьмеш — малий ще.



Лежав оце я, лежав на кухні, сердився на Костика, та й пересердився. І вухо зовсім перестало боліти.

Глянув на годинник — уже друга. Час би Костика вивести на повітря. Він і так блідий після грипу. Раніше щоби були — як червоні яблука.



Заходжу до нього в кімнату і голосно кажу:

— Гав-гав!

Це значить: на вулицю.

Костик слухняно одягається.

А вже в дверях запитує:

— Боне, ти вже не сердишся?

Він і сам добре знає, що не вмію довго сердитися. У всіх сенбернарів такий характер. Вони легко вибачають. А як же я можу не вибачити Костикові?

Відповідаю йому дзвінким гавкотом: не хвилюйся, я вже й забув на тебе сердитися.



Тільки вийшли на вулицю, Костик у калюжу — стриб. Аж мені в очі бризки полетіли.

Я хотів на нього сердито гавкнути, а потім передумав. Усе одно не послухається. Тут треба діяти рішучіше.

Підскочив до Костика, зубами за комір хап — і витяг з калюжі.

Тепер він уже на мене розсердився. Надувсь і мовчить.

Мовчи, мовчи, думаю я, перемовчиш. Інакше з тобою не можна.



Раптом попереду звідкись узявся кіт. Дорогу нам перебігає.

Костик різко штовхає мене в спину:

— Фас! Боне, фас!

Це щоб я наздогнав кота і поскуб його. От вредний хлопчисько. Ми, сенбернари, серйозні собаки. Ми за котами не ганяємо.

Я докірливо подивився на Костика і різко сказав:

— Гав!

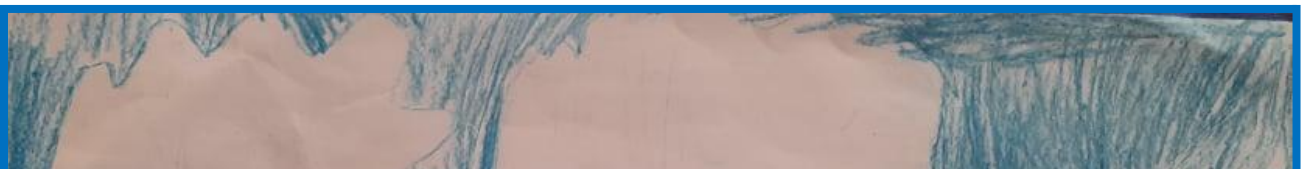
Тобто: біжи сам.

— Ну й лінтюх же ти, Боне! — дорікнув мені Костик і захопив камінця, щоб пошпурити в кота.

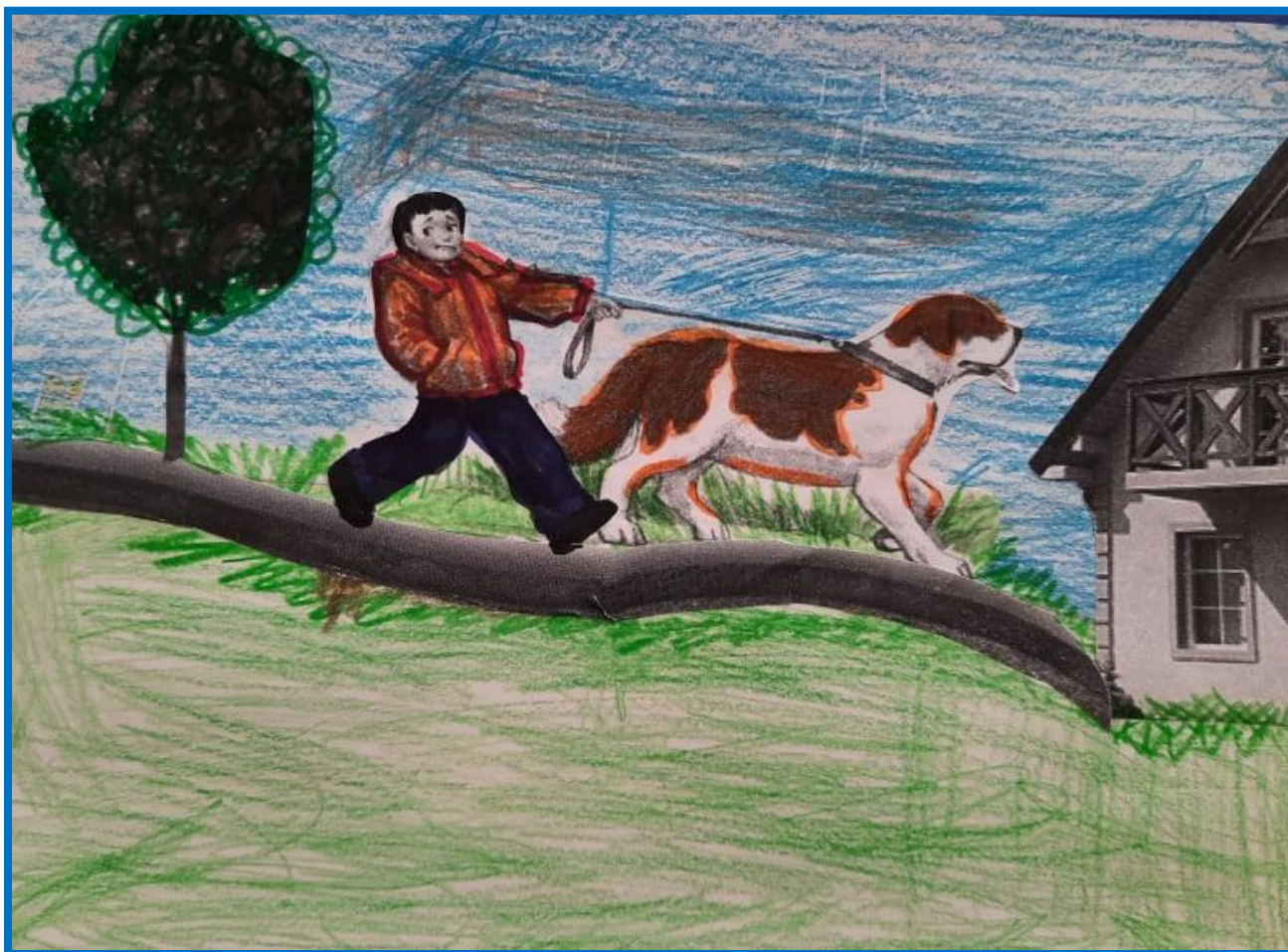
Але тут я його зубами за рукав хап — і не пускаю. Шарпав, аж доки він камінця не випустив.

— Не даєш ти мені нормально жити,— скаржиться Костик і смикає мене то за вуха, то за хвіст.

Я вдаю, буцімто мені зовсім не боляче, і він швидко забуває, що розсердився за камінь.



А потім ми йдемо на пустир і бігаємо там наввипередки.
Костик завжди хоче бути першим. Тому я ніколи не вискакую далеко вперед.
Біжу-біжу, а якщо він залишається позаду, то раптом починаю накульгувати.
Костик ураз наздоганяє і переганяє мене.
І тоді він такий радісний, що аж мені радісно стає.
Гасали ми довго, і я навіть не встиг огледітися, що вже зовсім пізно стало.
— Гав! Гав! Гав! — сердито гукаю.
Тобто: час додому.



Він сердиться, упирається. Але я рішуче хапаю його за холошу й тягну за собою. Він тільки ноги встигає переставляти.

— Не даєш ти мені нормально жити, Боне, — жалібно пхенькає на ходу. —
Пусти ще трохи погуляти.

Але я невблаганний. Бо знаю, що мама давно нас жде. Вона з мене суворо спитає.

Отак ми й живемо.

А оце я дізнався, що Костик скоро до школи піде. Дізнався та й зажурився: хто ж там за ним наглядатиме?

Собак чомусь до школи не пускають.

Не сплю ночами, усе думаю: що ж буде з Костиком?..